

Nacionalitat andorrana honorífica

Pere CAVERO i MUÑOZ

La nacionalitat andorrana es comença a regular per escrit al segle XX, i es fa progressivament, responenat a les necessitats que es plantegen puntualment.

És l'any 1977 quan s'articula un codi que recull la normativa existent i que es fa ressò de la pràctica existent: la tradicional, recollida, parcialment, en el *Manual digest*, el *Polítar andorrà* i altres texts costumaris.

La nacionalitat andorrana honorífica és poc coneguda. El Consell General l'atorga a algunes persones, però l'acord o el decret no són gaire explícits en la seva motivació.

La història andorrana contemporània no coneix el llibre d'actes del Consell General abans del 1864, cosa que suposa un buit documental oficial en una època en què les administracions locals i general no plantegen una administració moderna (entesa com l'actual).

El final del segle XIX i l'inici del segle XX registren l'atorgament de la nacionalitat andorrana honorífica a diverses persones.

19-12-1870 Duc de Mirepoix = ciutadà andorrà

19-12-1913 Segimond von ¿Ziellerrez? i descendents = ciutadà de les Valls; ha de pagar 4.000 pessetes de drets.

14-9-1919 Bisbe Copríncep Joan Benlloch i Vivó, inaugura la carretera de la Seu d'Urgell a Andorra la Vella = ciutadà andorrà

17-5-1920 Isidre Valls, senador de Lleida = bons serveis a Andorra. El 12-5-1902 havia estat nomenat pel Consell General fill adoptiu.

Àngel Osorio, diputat = bons serveis a Andorra.

Joaquín Milans del Bosch, tinent general = bons serveis a Andorra

12-5-1921 Ferran Valls Taberner, autor, l'any 1920, de *Vall d'Andorra*. Col. Privilegis i ordinations de les Valls Pirinenques, núm. 3. Barcelona.

21-9-1931 Andreu Masó i Lopez = ciutadà honorari, autor, l'any 1932, de *Las franquícias de Andorra. Exposición elevada al gobierno de la República Española por el Consejo General de la República de Andorra*.

24-2-1933 Friedrich Weilenmann = ciutadà d'honor, lligat a projectes postals a Andorra.

1940? René Baulard = per l'actuació per avituallar Andorra durant el conflicte bèl·lic espanyol (1936-1939), durant l'aiguat del 1937... A Encamp té un carrer.

31-12-1963 Veguer del copríncep episcopal, Jaume Sansa Nequi, i veguer del copríncep francès, Etienne Vaysset = andorrans honoraris.

Aquesta llista no és exhaustiva (no esmenta Pascual Madoz, objecte aquí d'una comunicació d'Enric Palmitjavila).

J. A. Brutails hi afegeix, a *La Coutume d'Andorra* (col. Monumenta Andorrana, núm. 1. Ed. Casal i Vall. Andorra), José Carvajal de Hué, autor, l'any 1895, de *Las cortes españolas de 1895. Las franquicias de Andorra* (Ed. Hijos de M. G. Hernández. Madrid). A Sant Julià de Lòria té un carrer.

Gaudir de la nacionalitat andorrana honorífica no suposa, *a priori*, cap avantatge polític a Andorra (vegeu, el 1866: dret de vot als caps de casa; el 1933: dret de vot als homes andorrans...).

El Consell General l'atorga:

- a persones que han tingut una actuació que el mateix Consell General considera profitosa per a Andorra, com en el cas de René Baulard;

- a persones que han de tenir una actuació a favor d'Andorra, com en el cas d'Andreu Massó;

- a persones a qui s'encomana una missió, com en el cas de Friedrich Weilemann.

Una característica peculiar és la possible revisió i revocació –el cas de Massó–, a instància de persones properes andorranes.

La revisió de qualsevol norma del Consell General es pot produir per part dels Serveis dels Coprínceps, abans de la Constitució del 1993.

Pere Cavero i Muñoz,
historiador i ensenyant